

KNOTTARNA

Projektbeskrivning HT-18

Knottarna

Carina Nilsson

Tina Johnsson

Nuläge HT-18

Vi kommer att vara åtta barn och två förskollärare i vår grupp. Fyra barn är nya denna terminen. De treåringarna som nu gått över till Krumelurerna kommer att vara med oss en del men vi vet ännu inte hur många eller i vilken omfattning.

Innan vi gick på sommarledighet funderade vi lite på hur vi skulle lägga upp inskolningsperioden som också kommer att vara en period då vi undersöker vad barnen är nyfikna på. Vi vet att våra tvååringar under hela läsåret varit förtjusta i Babblarna. På informationsmötet för nya föräldrar förstod vi på föräldrarnas nickningar att även våra nya barn är bekanta med figurerna och uppskattar dem. Vi bestämde oss för att börja terminen med att bekanta oss med Babblarna på olika sätt. Enligt Vygotski kan man lättare utveckla barnets lärande genom att ta vid på det barnet redan kan och sedan ge lagom utmanande uppgifter.

Det vi också tar med oss från förra terminens projektbeskrivning är att använda projektorn till sång och dans så alla kan se och känna samtidigt, att vi vill sjunga mer på Babblarljuden som barnen lätt kan hitta i sin mun för att kunna sjunga med. Vi tar också med oss vår förmåga att tolka barnens gester, blickar, ljud och tecken som värdefulla för att de ska känna att vi förstår dem och för att de ska känna att de kan förstå oss, sina kompisar och sin omgivning. Vi vill att de ska känna en styrka i att de blir förstådda när de tecknar eller pratar. Vår tanke är att om barnet märker att det blir förstått med tecken så kan barnet känna att det "lönar" sig att fortsätta kommunicera med tecken och så småningom ord. Förmågorna att kunna kommunicera och att bygga barnets självkänsla är viktigt för oss att jobba med och är områden som förskolans läroplan lägger vikt vid. Forskning säger att tecken är en bra metod för att få igång och stärka det talade språket.

Vi pedagoger tycker att det är bra med reflektionsprotokoll och att ha dem hängandes framme, då kan vi fylla på efterhand under veckan.

Vi ser nu när det gått några veckor på terminen att fruktstunden i köket verkar vara en viktig rutin. Alla barn i gruppen beger sig snabbt ut i köket när någon säger frukt. Antingen tar något barn Kompostinas spann med sig in i köket eller så ber vi något barn att hämta den. Det är en uppgift som våra tvååringar kan gruffa lite om, alla vill hämta spannen. Det pekas på bilden på spannens lock, mest på bananskalet och äppelskrutten varje dag och vi bekräftar att Kompostina gillar att äta bananskal och äppelskruttar. Barnen i gruppen kommer ofta och vill hjälpa till eller klättra upp och titta vid vasken. Vi har rutin att gå ut med soporna innan vi går över till Röda huset på eftermiddagen och då brukar barnen få hjälpa till att bära ut dem till tunnorna. Vi jobbar med att få in begreppet Flamman. Tvååringarna vet var de ska kasta material som vi säger ska till Flamman inne i rummet och vilken tunna det är ute. Inget barn benämner ännu Flamman vid namn.

Man skulle kunna säga att miljön i Verkstan har fått många små nya Knottekompisar i form av Babblare i olika former, göse och plast-babblare, på väggen med tecken, på magneter med deras bokstäver intill, på pussel, spel, på projektorn, i vinknings-fönstret. Vi märker att babblarna i fönstret kan hjälpa barnen vid avskedet med förälder, räknar dem, vi pratar om babblarna och fångar barnens intresse. De andra babblarna är med i leken, de bäddas ner, får åka i vagnen, får sitta med vid bordet, bärs runt, krama dem när de ska sova, göms ner i burkar, leks med i lekhuset. Just nu används inte barnens utklädnings babblare så mycket, vi tänker att vi plockar undan dem och introducerar dem på nytt kanske tillsammans med att en stor Diddi kommer på besök. Vi ser också att barnen radar upp babblarna och räknar dem. Räkneramsan använder barnen också spontant när vi sjunger, går trappsteg mm. Vi har tagit ut små plastbabblare i sandlådan som göms. Att gömma saker i burkar, skåp och papprör verkar också fascinera, vi har tagit fram fler rör och får se vad det leder till. På en film från någon vecka sedan ser vi hur babblarna läggs på rad, de vänds och vrids och det verkar

viktigt att babblarna ligger just på en rad och på någorlunda samma håll. När de sedan ligger "rätt" räknas de genom att röra vid varje babblare och ramsan "1, 2, 3, tja (4)" kommer efterhand som barnet rör vid en babblare.

Vi har klurat på språklig medvetenhet för barnen i denna gruppen och funderar på att vi börjar med en språklåda med saker från barnens vardag. Språklådan kommer att vara i form av Babblarnas hus som vi har gjort vid tidigare projekt. I huset kommer, det att finnas saker som ger dagens upplevelse. Det kan vara en äppelskalare, en bild på en sak eller en aktivitet, det kan vara sångpåsen, frukt, bokstäver eller något annat. Vi vill också fokusera på första ljudet i ord och uppmärksamma barnen på ljudet. Vi tänker att vi uppmärksammar barnen på det skrivna språket både när vi skriver t.ex. handelslista och på skriften i sagoböcker. Vi tänker att vi även kommer använda språkpåsar, flanosagor, klappa stavelser, sjunga på Babblarljud och ramsa i arbetet med språklig medvetenhet.

Målen vi valt för höstterminen är:

1. Alla på Stenänga förskola ska sopsortera utifrån sin förmåga-vi inriktar oss på Kompostina och Flamman till att börja med.
2. Vi ska utveckla vår kunskap och våra metoder kring hur vi kan arbeta med språklig medvetenhet med de yngsta barnen.
3. Erbjud barnen att utveckla sitt kunnande om djur och växtliv genom att vara ute i trädgården den här terminen.

Andra områden vi kommer att prioritera är; Att varje barn ska utveckla sin identitet och känna trygghet i den. Utvecklar sin nyfikenhet och sin lust samt förmåga att leka. Utveckla sin förmåga att bygga och skapa med hjälp av olika material.

Beskrivning och reflektion

Den här terminen har precis som det brukar vara på hösttermin handlat mycket om anknytning, trygghet och rutiner. Hälften av barnen i gruppen inskolades i augusti. Vi har fokuserat på att lyssna och läsa av vad barnen uttryckt och haft för behov och intresse, velat ge trygghet med famn att sitta i, rutiner och att bygga upp relationer för anknytning. Rutinen på förmiddagen har oftast varit ganska lik från dag till dag för att det ska kännas tryggt; att vi lekt en stund efter frukost då några barn behövt sova, sen har vi ätit frukt och ibland haft en aktivitet och vi har varit ute.

Ett av våra mål har varit att vi ska utveckla vår kunskap och våra metoder om språklig medvetenhet för de yngsta barnen. Hur började då detta? Vi pedagoger gjorde en självvärdering av vår verksamhet med Skolverkets verktyg BRUK. Vi blev då medvetna om att vi behövde utveckla vårt arbete med just språklig medvetenhet. Vi blev lite förvånade för vi tänkte att språk jobbar vi ju mycket med men vi kom underfund med att vi jobbat inriktat mot t.ex. begrepp, ordförråd och språkförståelse. Vi behövde reda ut för oss själva vad språklig medvetenhet är. Vi har sökt information och läst materialet Före Bornholms modellen av Sterner och Lundberg 2015. Vi tänkte att vi måste bli medvetna för att kunna se tillfällena att jobba med det naturligt i verksamheten när det gäller så här små barn. Språklig medvetenhet innebär kortfattat att barnen får förståelse för att det finns olika språkljud och att dessa ljud kan bli ett ord eller namn. Vad har vi då erbjudit? Vi hade redan alfabetet med bilder på väggen där vi sitter och äter. Under bokstäverna sitter namnen på barnen i gruppen. När vi satt och åt lunch en dag började ett barn fråga om bilderna som Apa på A, Katt på K. Fler barn frågade "Va De" om bilderna och vi var noga med att svara och bekräfta. Ibland hoppade några barn ner från stolen för att peka och visa på bilderna och det har vi låtit dem göra. Vi har ju satt dit dem för att vi vill att de ska bli intresserade och då ville vi ge dem möjligheten när intresset började sprudla. Detta höll på större delen av hösten, vi pedagoger tog tillfällena att betona första ljudet i namnen eller i det som fanns på bilden. Vi märkte att barnen nappade på detta och sa efter oss och så har det fortsatt. Ett barn visar numera med stolthet att hen börjar på Ap-bilden. Bokstavsklossarna hade vi köpt förra året men inte plockat fram så nu kändes det att det var dags. Till en början byggde barnen torn med dem som med andra klossar. Vi vuxna har byggt ord och namn som vi pekat och läst. Några av barnen har nu senaste veckorna börjat säga namn uppdelat i stavelser när de ser bokstäverna på väggen eller våra bokstavsklossar vilket får tolkas som att de börjat få medvetenhet om att det är språkljud som bygger namn och ord. I början av december var det ett barn på 2,5 år som la upp bokstavsklossarna på en rad. Hen pekade med fingret på en kloss i taget och sa "U-rika" "Ti-na" "Ma-ma". Pedagogen bekräftade genom att säga att hon hörde att barnet läste och frågade vad det stod. Barnet tittade upp och höll kvar ögonkontakten med pedagogen ett par sekunder, pekade på en kloss med en symbol av en blomma och läste "Blo-ma.."

"Läser Blo-ma.."

En dag satt Carina och skrev handlingslista och då sa ett barn att hans mamma också handlar. "Mamma handlar inte ost", sa barnet. Ska vi skriva en handelslista till mamma också frågade pedagogerna. Det ville barnet och då skrev vi det barnet vill ha handlat och ljudade orden högt. "Paprika" "Bananer" osv. Handelslista har vi fått skriva fler gånger när barnen ätit något de gillat till lunch och vi har pratat om ifall de brukar äta det hemma med. Ofta har barnet berättat att de måste handla detta. Kanske har några föräldrar blivit förvånade när det ibland hängt handlingslista på barnets hylla. De som sagt något har skrattat gott och sagt "ja då är det bara till att köra och handla då". 😊 Vid ett tillfälle sa en av pedagogerna till barnet som ritat en teckning att nu får vi skriva ditt namn. Barnet svarade "Jag" och gjorde ett eget skrivklotter. Pedagogerna kunde se en stor stolthet hos barnet. Efter det fortsatte vi att be barnen att skriva sitt namn eller frågade om vi skulle skriva det. Oftast ville barnen själva klotter-skriva sitt namn.

"Klotterskrivning"

Vi har sedan tidigare två appar med sex vanliga barnsånger i vardera som vi ofta tagit upp på väggen. När vi blivit mer medvetna kring språklig medvetenhet så upptäckte vi att just dessa appar har en väldigt tydlig rytm i orden som sjungs. När vi uppmärksammade det så började vi också uppmärksamma hur barnen reagerade. Vi märkte att barnen gungar, trampar, nickar och hoppar i takt vilket i de här sångerna nästan är som i stavelser. I långsam takt sjungs Ek-ornn satt i grannen skulle ska-la kott-ar... Ofta i förskolan klappar man stavelser med barnen för att jobba med språklig medvetenhet men här har vi kunnat se att de grovmotoriska rörelserna som barnen själva använder känns mer naturliga för dem att använda för att följa takten. Klappningarna blir mer en klapprörelse som inte hänger samman med just rytmen i språket. Dessa rörelser har vi också valt att använda när vi under skratt hoppat Babblarnas och barnens egna namn (som stavelser) ute på gräset eller från kanten på sandlådan.

Våra Babblare har varit med på olika sätt. När vi tittade på små episoder av Babblarfilmen fick vi en idé att Babbla med barnen. Det är lätt att babbla, Babblarnas namn har två stavelser som barnen har babblat "Bi-bi" eller "Bibibibi", "Didididi" osv och det har även våra 1-åringar babblat. För att locka fram babblarljuden har vi bl. a ritat och skrivit Babblare på golvet i logen, dansat till dem med projektorn på väggen och har haft flanosagor.

Vi har hört att några barn låtsasläst sagoböcker nästan varje dag för dockorna eller "bebisarna" som de själva säger när de bäddat åt dem i leken. Vi tänker att de på detta sätt visar att de har viss

förståelse för att man kan få fram en berättelse från boken men vi vet inte om de själva uppfattar att de "läser" bilden eller texten. Det vi kan se är att vi ser att det finns barn i gruppen som följer texten med fingret när hen låtsasläser i bok eller på bokstavsklossarna och tänker att vi då gör antagandet att det kan hända att barnet uppfattar att det är texten som läses eller så är det ett inlärt beteende.

När det är dags för frukt i köket så har antingen något barn spontant hämtat Kompostina eller så har vi frågat om någon vill hämta vår Kompostina spann. Då finns det alltid flera barn som gärna vill hjälpa till. Vi förstod att vi behövde säga namnet på det barn som skulle hämta Kompostina-spannen för att undvika konflikter när många gillar sysslan. Alla barn i gruppen vet nu var Kompostina-spannen står och klarar att själv hämta den när vi ber. Papperskorgen är numera uppmärkt med sopmonstret Flamman, innan har vi bara sagt att barnen skulle kasta i papperskorgen men såklart ska Flamman finnas med. Vi har funderat under terminen vad det är som gör att barnen tycker det är så roligt att hjälpa till att gå ut med soporna och att de frågar var de ska lägga skräpet. Vår reflektion är att det kan bero på att vi pedagoger tycker det är så viktigt och roligt att jobba med sopsortering speciellt när vi gör det med hjälp av sopsamlarmonsterna. Vi tänker att det smittar av sig till barnen samt lustfyllt får ökad förståelse för att de ska sortera och vart de ska lägga skräpet. Läroplanen ger oss också ett tydligt uppdrag att vi ska arbeta med frågor kring hållbarhet. Under hela dagen benämner vi högt sopmonsterna och säger vem som ska få barnets skräp och som vi nämnt i tidigare projekt så underlättar det att hela förskolan gör det. Lustfyllt lärande har det också blivit genom att "riktiga" Kompostina hälsat på oss flera gånger. Vid ett av tillfällena bad Kompostina att få hela Kompostina-spannen för hon var hungrig men barnen sa nej och ett barn höll hårt i spannen. Först försökte vi övertala genom att säga att hon ju är hungrig på våra bananskal men det hjälpte inte. Vi kom på att barnen kanske inte ville bli av med själva spannen och frågade om hon kunde få bara brunpåsen som är i och det fick hon. Det underlättar att vi har återvinningen samlad och framme på en hylla. Ett av Krumelurbarnen har ritat av fler skräpmonster till oss och även om de yngsta barnen inte använder dessa ännu så är vi vuxna förebilder och sorterar i dessa med. Vi funderar nu på vad det är som gör att barnen vet var man kastar saker som ska till Flamman men nämner inte namnet som de gör med t. ex Kompostina och Plastis. Kan det vara så att de beror på att de inte träffat riktiga Flamman? Kanske vi skulle låta Flamman komma på besök till barnen? När man får se så är det oftast lättare att relatera till och för barn är detta konkreta ännu viktigare. För oss pedagoger har sopmonsterna blivit det som Reggio Emilia benämner som en tredje pedagog som hjälper oss att ge barnen förståelse i miljöarbetet. Vi kommer att maila kommunen och fråga om vi får sätta bilder på monsterna på våra utetunnor för att underlätta för barnen att se vilken tunna vi ska kasta i.

Ute har vi använt oss av vår utmanade trädgård som erbjuder fantastiskt med djur och växter på olika sätt. Mycket har handlat om våra äpplen och de olika bären vi har. Vi har plockat äpple och bär som vi ätit direkt. Ibland behöver vi stanna upp och inse det fantastiska vi på vår förskola kan erbjuda med vår trädgård och det som finns där. Att kunna få ner ett äpple eller plocka ett bär när man är sugen det är inte alls så självklart att alla barn får uppleva detta. Vi har alltid sagt att man ska sitta ner när man äter äpple ute i trädgården men bestämde detta år att ha en speciell plats på verandan till lekstugan där alla oavsett ålder fick sitta om man ville äta äpple. Det gjorde vi av säkerhetsskäl och det fungerade bra, alla fröknar har påmint. Det blev en samlingsplats för ofta satt det flera barn där tillsammans. På detta sätt kunde vi fortsätta tillåtandet av att kunna äta äpple när man är sugen för vem kan motstå att smaka när det finns äpple i mängder. I trädgården har vi som sagt plockat bär, ätit sallad från vår odling och ätit och hanterat våra äpple. Bären har de senaste åren blivit en bra aktivitet att erbjuda för de nyinskolade barnen. Att få smaka olika slags bär och äpple och få känna både det sura och det söta brukar få dem uppslukade av nuet. Det är härligt att låta alla barnen få

utveckla sin förmåga att hitta de bär som är mogna och smakar gott, att prova mogna/omogna, fina/äckliga, olika sorter... Och intill har vi pedagoger varit för att hjälpa dem att lyckas hitta det goda bäret "ta det svarta", "detta är moget" osv.

Äpplena har vi sorterat med barnen-fina äpple som vi kan ta in och äta och "äckliga" som barnen sa som var till djuren utanför staketet. Detta året har det mesta varit fåglarna som nämnts vara de som ska äta äpplena av barnen. Vi har burit äpplena i famnen eller i spannar. Vissa barn har sagt att det varit "tungt" när de burit på spannen och det har lett till spontant samarbete då någon kompis kommit och hjälpt till att bära. Vid ett tillfälle när vi skulle ha ut äpplena över staketet så blev det bekymmer för barnen nådde inte upp. Ett barn kom på att man kunde försöka trycka ut dem genom hålen i staketet och de tre kompisarna valde då att bara plocka upp de minsta äpplena ur spannen för att kunna få ut dem. Fantastiskt hur det kunde komma in matematik med storlek och uppskattning, lärande i samspel, motorik, kraft osv samtidigt som barnen arbetade med kretsloppet fast själva skulle de nog bara tycka att de kastade äckliga äpple till fåglarna. Vi har också haft bilder på äpplen inne som barnen burit på och benämnt och tecknat äpple. Vi har köpt en äppelsvarv som ledde till en slags skapande med de vackra äppelringarna som blev och som gav upplevelse av att äta äpple på ett annorlunda sätt. En dag gjorde vi äppelmos med ett enkelt recept så att barnen kunde vara med. "Varmt" "Slus" "Gott", sa de. Vi provsmakade det ljuvligt goda äppelmoset till lunchen, tänk vårt egna hemmalagade äppelmos vilken upplevelse är inte det?

Annat vi erbjudit kring djur och natur har varit att vi tryckt insekter med stämplor och tittat på myror och maskar och annat som dyker upp i vår trädgård. Ett barn nämnde olika djur när vi tryckte men annars var det mer en skapande aktivitet i sig. Kanske om vi gör om det fler gånger, nu eller till våren när djuren har vaknat att vi kan benämna de olika djuren och lyssna in barnens erfarenheter av vilka de känner igen.

Vi erbjöd också skapande utomhus med löv en varm och solig höstdag. Vi hade sett att barnen ville hålla på med löven på olika sätt. Vår tanke var då att de kunde klistra dem på papper. Nu efteråt kan man undra varför vi tänkte det, barnen hade ju inte visat intresse just för att sätta fast löven utan mer att röra sig bland löven med hela kroppen, köra med vagn bland dem, kasta dem upp i luften mm. Men vi ska ju också utmana och vi ville ge dem möjlighet att skapa med olika material. Det var något som vi bestämt i början av terminen. Det visade sig att klistret var ännu mer intressant än löven, ett barn rörde runt i klistret med fingrarna och de flesta målade ivrigt klistret med penslarna på samma sätt som med färg. Det kändes som att de relaterade till hur de brukar måla med färg när de har penslar och det är ju deras referens som vi inte riktigt tänkt på. Självklart lät vi barnens erfarenheter styra vidare aktiviteten så penslarna och klistret fick bli materialet som det skapades med i första hand. När vi gav tid för dem att undersöka detta så återkom de i slutet av aktiviteten till att löven blev intressanta och de trycktes fast i klistrefärgen.

Vi upplever att vi oftast lyckats fånga nästan alla barnens intresse när vi haft aktiviteter. Vi tänker att det underlättar att vi inte famlar när vi kommer på morgonen utan har en plan vad vi tänkt. Vi är flexibla att ändra planen när vi känner dagsläget i gruppen men då är det oftast att vi bara byter dag på det vi planerat. Vi använder lågaffektivt bemötande. I bland är barn som behöver tid att göra klart innan man kommer till aktiviteten. Genom vårt lågaffektiva tänkande har vi märkt att det fungerar bäst för vissa av barnen om vi ger tid för dem att avsluta det de gör. Vår erfarenhet är att genom att vi anpassar våra kraven till barnets förmåga så undviker vi att en konflikt trappas upp. På psykologen Bo Hejlskovs sida kan vi läsa att vi pedagoger måste tänka på hur vi ställer krav och förslag till barnen så de lockas att säga ja till det vi vill att de ska säga ja till. Det leder till att vi pedagoger har kontrollen

samtidigt som barnet får en känsla av att ha lyckats och ingen konflikt har trappats upp. Lågaffektivt bemötande är en metod och ett förhållningssätt att använda i en konflikt men allra helst en metod att använda för att förebygga att en konflikt inte ska uppstå. Barn gör rätt om de kan! Alla barn och pedagoger gynnas av detta bemötande. På Stockholm Läns landstings, föräldratips kan man läsa: Ett nej från ett barn i en kravfylld situation betyder ofta ge mig 10 minuter eller räcker det att vänta in barnet så känslan hinner svalna.

I början av terminen avvaktade vi lite med hur det skulle fungera för treåringarna som flyttat över till Krumelurerna. I början av terminen var de alla med oss vissa dagar men sedan blev det att de flesta var mest med hos Krumelurerna som hade treårsgrupp ett tag på utedagarna. Detta har fungerat bra för oss.

Vi har fortbildat oss själva under terminen genom att lära oss göra egna QR-koder. Vi ville testa dem med barnen och har gjort egna QR-koder i årets julkalender. Bakom koden finns en saga, en julsång eller något annat som kan fånga barnens nyfikenhet. Vi märker att intresset för tekniken dvs att hålla ipaden och scanna av är mer intressant än själva aktiviteten. Vi drar inte speciella slutsatser av det på annat sätt än att vi kan se att barnen verkar nyfikna på det oväntade som sker med en QR-kod till skillnad mot att de flesta barn är mer vana vid att vara passiva konsumenter av det som visas på telefoner och plattor. Vi får fundera hur vi kan dra nytta av detta framåt.

Vi tar med oss till nästa termin att vi ska tänka på att göra om samma saker flera dagar. Upprepning brukar gillas i denna ålder och de kan behöva få komma tillbaka till samma sak igen för att få förståelse eller våga prova. Det kan också behövas för att vi pedagoger ska förstå vad det är som händer.

Vi har tillverkat nyckelband med utvalda Takk-ord och vi har satt upp bildstöd för ytterkläder. Vi vill bli bättre på att använda dem varje dag för vi ser och vet att det är främjande för alla barn.

Inför denna utvärdering förberedde vi oss enskilt hemma nån timme var av vår planeringstid. Vi känner att det underlättat mycket när vi nu ska skriva samman. Var och en av oss har kunnat göra ett urval vad vi känt varit mest betydelsefullt denna termin inom våra mål.

Stolthet känner vi över att vi hållit kvar arbetet med vår sopsortering tillsammans med barnen och att vi upptäckt att språklig medvetenhet går att jobba med tillsammans med de yngsta barnen i förskolan. Vi tycker att vi har utvecklat våra metoder och vår medvetenhet kring språklig medvetenhet. Vi känner också oss stolta att vi lagt upp dagarna utifrån dagsform hos barnen och att vi använder lågaffektivt bemötande för att undvika att trigga. Våra mål vill vi jobba med över dagen och det tycker vi att vi gjort.

Som dokumentation tar vi upp fotona på väggen ibland med projektorn men skulle vilja göra det ännu mer. Framförallt gillar barnen när vi kan se filmer på väggen där de själva är med. Vi tar med kommentarer på bloggen som barnen sagt när vi hade aktiviteten. Vi skulle vilja ge tillbaka dokumentationen till barnen för att bara fånga upp kommentarer så att de kan få ännu mer inflytande men också för att de ska uppleva samma igen men utifrån annat perspektiv innan vi sedan skulle kunna göra aktiviteten igen. Det skulle kunna hjälpa oss pedagoger med att försöka lista ut vad som är mest intressant för dem med spökena- är det spökena i sig, mörkret, ficklamporna, att göra något med kompisarna, att bli jagad eller något annat?

Vi har själva valt att stanna kvar i barngruppen på vår gemensamma reflektionstid precis som förra hösten för att vi känner att det blir bäst så för de nya barnen. Vi försöker prata samman oss när barnen sover och det fungerar ganska bra eftersom vi har erfarenhet av att jobba tillsammans med

varandra. Det som haltat är att vi inte fått till ett projekt med röd tråd men vi är nöjda med att ha kunnat hålla samman arbetet med våra mål. Efter jul tänker vi att vi åter ska börja med att sitta ner tillsammans utanför barngrupp.

Ett litet miniprojekt har startat senaste veckorna. "Pökena" "Jaga pökena" tillsammans med glada skratt låter det ofta av inne i Verkstan hos Knottarna numera. Ett barn började med att ta en genomskinlig sjal över huvudet och säga spöke. Några barn skrattade och ville också prova och de skiftades om med sjalen. "Jaga pöke" sa de och sprang i väg. Det var mycket skratt och alla i gruppen lockades att vara med och "jaga pöket". Det blev full fart, de letade och jagade och massor av skratt hördes. Någon gång blev det lite väl spännande och ett barn stannade upp och sa "Rädd pöke" men så kom skrattet och barnet sprang vidare. Jagandet och att springa efter varandra verkade vara fokus men också att det var just spöke. De hade ficklampor i händerna men lyste bara planlöst dit handen rörde sig när de sprang. Leken tog vid dag efter dag och sen blev *letandet* efter spöket viktigare och barnen började leta efter spöket med hjälp av ficklamporna. De lyste in i skåp, under soffan, under hyllor i förrådet osv. När ett barn lyste mot golvet och sa "Pöke" bekräftade en pedagog och frågade Bor det ett spöke där nere? Det ledde till att vi började den kända ramsan ;

Långt där nere spöket bor. Är han farlig nej, nej, nej. Han vill bara säga hej!

Vi märkte att barnen verkade gilla ramsan när vi såg leendena och vi ramsade om igen. Vår reflektion blev att den glada ramsan kanske hjälpte till att avdramatisera för spöket vill ju bara säga hej och det sa vi om igen. Vi pedagoger känner att samspelet som igång för barn som vanligtvis har svårt att komma in i lek med andra gör att vi valt att se mellan fingrarna kring regeln att inte springa inomhus. Leken verkar väcka en kittlande spänning hos barnen gör att vi tänker att detta skulle kunna vara bara början på någonting...

